

[Finansministeren.]

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen var bange for at blive kaldt asocial, når han anbefalede ophævelse af statsfinansiering af boligbyggeriet. Jeg kan trøste det ærede medlem med, at jeg synes, der er mange andre tillægsord, der kan anvendes om hans tale, end netop asocial. Det ærede medlem mente i øvrigt, at man med hensyn til statsfinansiering af boligbyggeri skulle se lidt op til Norge. Det synes jeg var en meget interessant udtalelse fra det ærede medlem, for i Norge har de fuldstændig statsfinansiering af boligbyggeriet; de har ikke finansiering gennem kredit- eller hypotekforeninger, men statsfinansiering lige fra bunden og oppefter. Jeg ved ikke, om det er en form for statsfinansiering, det ærede medlem ønsker vi skulle have her i landet, om det er det, der er hans tanke.

Jeg kan i øvrigt i forbindelse hermed svare både det ærede medlem hr. Thestrup og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, der spurgte mig, om regeringen gik ind for afviklingen af boligstøtten. Dette spørgsmål kan jeg besvare med et nej. De ærede medlemmer ved godt, at dette ikke betyder, at vi ikke også synes, man i god tid, inden boligstøtte- loven udløber, skal drøfte, hvorledes den skal forlænges. Vi mener stadig, der må være noget for staten at bidrage til inden for boligbyggeriet, og ærlig talt, det troede jeg også var den opfattelse, der gjorde sig gældende inden for det konservative folkeparti. Jeg kan se, det ærede medlem hr. Thestrup nikker — det viser, at vi gennem diskussionen er kommet hinanden lidt nærmere. Det, der kan være uenighed om, er, under hvilken form det skal finde sted, og det må vi drøfte.

Jeg forstår, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen og med ham partiet venstre helst ser boligstøtten helt afviklet. Det er der ikke noget at gøre ved, det er heller ikke meningen, vi skal være enige om alting.

Det ærede medlem hr. Thestrup mente stadig, at der måtte være et eller andet ved den opsparing, staten foretager, fordi den ikke er frivillig. Jeg kan kun sige til det ærede medlem, at når man har forskellige opfattelser af begreberne, er det ikke let at føre en diskussion. Det afgørende er, at vi får forøgede investeringer, og hvis man

er enig om, at investeringerne skal være større og vi ikke når tilstrækkelig langt ad den frivillige opsparings vej, må man have et overskud på statsregnskabet, og det er rigtigt, det *er* en tvangsopsparing. Hvis man ikke tager det som overskud på statsregnskabet, sker der et af to eller begge dele, nemlig at man får et underskud over for udlandet, og så sker finansieringen derigennem, eller priserne stiger, og så sker finansieringen derigennem. Det er også en form for tvangsopsparing. Man slipper ikke, hvis ens udgangspunkt er en investering af en bestemt størrelse. Men jeg skal ikke fortsætte denne diskussion. Jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Thestrup ikke har tænkt igennem, hvad han vovede sig ind på, da han anvendte den betegnelse, han brugte.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen mente, at der var et andet spørgsmål, jeg havde glemt at svare på, og det er egentlig grunden til, at jeg har taget ordet her i anden omgang, selv om der ikke var så meget at føje til mit første indlæg. Det var spørgsmålet, om regeringen påtænker revision af pristalsreguleringen. Jeg må spørge tilbage: hvad er det, det ærede medlem tænker på? Er det tjenestemandsløven, vi skal lave om, eller skal vi gribe ind i overenskomsterne mellem arbejdere og arbejdsgivere? Hvis det er disse to ting, kan jeg sige, at det påtænker regeringen ikke.

Endelig var det ærede medlem en gang til inde på spørgsmålet om bevægeligheden på arbejdsmarkedet og gjorde gældende, at regeringen burde interessere sig mere for dette problem. Jeg må gøre det ærede medlem opmærksom på, at regeringen interesserer sig uhyre meget for dette spørgsmål. Jeg har også lagt mærke til de bemærkninger, som det ærede medlem citerede her fra talerstolen fra samordningsudvalgets betænkning. Men det, der er forskellen mellem det ærede medlem og mig, det er, at jeg tror ikke, dette problem kan løses bare ved at lave om på arbejdsløshedsloven. Det er det, der er det springende punkt. Det ærede medlem og partiet venstre er af en anden opfattelse, nemlig at hvis man gav noget mindre i arbejdsløshedsunderstøttelse, løstes problemet af sig selv. Det gør det ikke. En af forudsætningerne er en nogenlunde høj og stabil beskæftigelse, og en anden forudsætning er, at arbejdsmarkedets parter, ikke